

Knihy: Návrat československého marnotratného syna 8.

Další čtení na pokračování knihy ThDr. Josefa Novotného, která obsahuje čtrnáct biblických úvah pro písmáky.

Knihy

Návrat československého marnotratného syna 8.

ThDr. Josef Novotný byl nesporně nejvzdělanějším, současně však i prakticky nejschopnějším pracovníkem československých baptistů v první polovině 20. století se schopnostmi vůdčími, organizačními a řečnickými. Při svých hlubokých vědomostech a znamenité kvalifikaci vědecké byl mužem upřímné, dětinské víry a vroucí zbožnosti, velkým idealistou, laskavým rádcem, kamarádem, přítelem.

Vedle kazatelské a učitelské činnosti byl bratr Józsa Novotný velice činný i literárně. Novinový článek k jeho osmdesátinám nás informuje o tom, že napsal na padesát knih. Jsou to drobné i rozsáhlejší práce, v nichž se dovídáme mnohé o počátcích baptismu u nás, obsahovaly povídky a příběhy pro nejmladší generaci a byla mezi nimi i potřebná literatura pro studenty.

Dnešní čtení na pokračování je další úvaha z jeho útlé knížky biblických úvah pro písmáky *Návrat československého marnotratného syna*, která vyšla v roce 1932 v Praze:

Betlémský pramen.

II. SAM. 23, 8—17.

Několik let před narozením Ježíšovým přihodila se v idylickém Betlémě událost, která svým duchem silně připomíná událost o narození Spasitelově.

Nepřátelé, Filistinští, vtrhnou do země israelské a obsadí Betlém, domov Davidův. David se skrývá v jeskyni, naproti Betlému a dívá se na malé, bílé městečko, které nazývá svým domovem. Vidí, jak je brána obsazena silným Filištínem s kopím v ruce a Davidovi se zalévají oči, protože jeho rodiště je potupeno. A zatím co David se svým zármutkem sedí v jeskyni a pozoruje pohyby nepřítele, řezavá žízeň se vkrádá do jeho hrdla. Vzpomínky na domov přivedly ho až na pastvy zelené, na které vodil doma svá stáda a k vodám tichým. Jako jelen dychtí po tekutých vodách, tak zatoužil po čiši vody studené z onoho pramene, u kterého napájel svá stáda. David řekl: »Ó, by mi někdo dal pít vody z pramene Betlémského, kterýž jest u brány!« Jeho lidé to uslyšeli a chtěli se zavděčit svému vojevůdci a odvážili se nebezpečného úkolu. Tři se vydali na cestu, která byla nebezpečím přeplněna. Avšak pokus se zdařil a oni přinesli vody. David uznává toto velké nebezpečí a nechce proto pít. Vylije vodu do písku, jako obět Hospodinu.

To se stalo v Betlémě mnoho let před příchodem Pána Ježíše. A když přišla plnost času, přihodila se událost ještě krásnější. Zase pastýřská historie. Pastýři

pasou svá stáda a andělé jim k tomu zpívají radostnou zvěst o narození Spasitelově.

Dnes vzpomínáme na Dítě v Betlémě a při tom bezděčně se rozběhnou naše vzpomínky k vánocům našich dětských let. K prameni našeho života. Stýská se nám. Vánoce jsou nám také takovým pramenem v Betlémě. Je to vzpomínka na šťastné dětství. Ba mnozí nemají více než tyto vzpomínky. Ale i kdyby neměli více, je to mnoho. Velkou cenu má povzdech: »Ach, kdybych se mohl vrátit a stát se zase dítětem! Kdybych mohl nedobře ztrávená leta žít ještě jednou! Kdybych mohl opět se podívat do laskavých očí otce a matky!«

To je ta příčina, proč se chceme o vánocích stát opět dětmi. Vracíme se tam, odkud jsme vyšli — k prameni svého života. Snažíme se pochopit děti, přiblížit se k nim. Proto píše apoštol: »Buďte následovníci Boží, jako synové milí!« Doslova má stát, jako děti, synáčekové. Tehdy se pisatel asi už cítil starým, proto toužil po dětství.

Bůh zvolil zvláštní cestu, jak se lidem zjevit. Dítě. Tak Pán Ježíš proměnil Dětství ve svátost. Když sám byl plénkami ovinut a nazval ženu matkou, proměnil malé dítě ve svatou bytost. Proto později vždy zacházel s dětmi jako se zástupci Božími. V jejich tvářích viděl podobu Boží.

Jistě oslavujeme dobře vánoce, když dáváme dítěti číši vody studené. To je pramen z Betléma. Ba Pán Ježíš říká, že vlastně stát se dítětem je to jedno, jehož je zapotřebí. Znovuzrození. Co je to? Stát se dítětem. Oč by byli lidé ochuzeni, kdyby nebylo vánoce! Kdyby alespoň jednou za rok se nevraceli k prameni svého života! Oč by byly děti ochuzeny především!

Vánoce jsou svátky dětí. Chudáci děti! Pořád říkáme, že století dvacáté má býti stoletím dítěte. Prvá čtvrt uplynula, avšak ještě málo vykonáno pro děti. O vánocích mají dostat děti lví podíl radosti. Děti se pořád pletou velkým lidem do cesty, není na ně kdy. Pokolení

učedníků odhánějících děti od Pána Ježíše dodnes nevymřelo. Avšak o vánocích i nejhorší rodiče jsou jiní. A to proto, že se udělá kdy. Nechá se prostě mnohé, pomine se mnohé »důležité«. Otec má kdy na lásku k dětem, matka zanechá »nevyhnutelné« práce a věnuje se dětem. Škoda, že si rodiče tato naučení neodnesou z vánoc a že si častěji neudělají s dětmi vánoce, že častěji nenechají prostě mnohé, aby si udělali kdy pro své děti. Co je důležitějšího nad člověka? Co je tvůj obchod, povolání, domácnost proti potřebám člověka? A který člověk je ti bližší nad tvoji krev, tvé dítě? Nezapomeň, že často, zatím co zanedbáváš své dítě, abys vydělal stovku, ztratíš tisíce na svých dětech, na jejich charakterech. Jistě mnohý teprve na smrtelné posteli vidí pravou malost těch věcí, kterým dal většinu času svého života a velikost těch věcí, které zanedbal. Vánoce jsou, nebo alespoň mají býti vzorem života rodinného. A je jistě dobře, aby člověk alespoň jednou za rok měl vzor před očima, aby jím srovnal svůj každodenní život. Dejte dětem o vánocích, což jejich jest! Avšak dejte si vánočními svátky poradit, jak se k dětem chovat celý rok. Vánoce mají být vzornou školou pro vychovatele, volajícím vykřičníkem pro rodiče. Je dobře v době, kdy už člověk prožívá prudký tok svého života, když pohlédne na okamžik zpět k prameni, odkud vyšel.

Avšak i dospělí lidé by byli chudší, kdyby nebylo vánoc. Ve vypravování o narození Pána Ježíše vystupují nám všem sympatičtí mudrci od východu. Přicházejí z daleké země, mají radost z narození Spasitele a dávají průchod své radosti nejen v radostných obličejích, v několika laskavých slovech, nýbrž skutky. Přinášejí dary. Tento pěkný příklad se tak světu zalíbil, že dodnes všichni napodobují mudrce od východu. Avšak jak to činíme? Jesle v Betlémě jsou už dnes prázdné, On zde tělesně již mezi námi není. Kam tedy s těmi dárky? Mnozí následovníci mudrců by je chtěli někam položit. Máme jako Israelité a pohané

dary v oběti pálit? Novozákonní způsob je ten, že hledáme zástupce Dítěte z Betléma a těm dáváme tyto dary. Dáváme průchod své radosti z narozenin knížete Pokoje a chystáme své číše vody studené. A tento zvyk je velkým darem pro lidi. Už v tom je velké požehnání pro lidstvo. Ne proto, že dostaneme dárky, nýbrž proto, že se naučíme dávat. Nikoliv proto, že obchodníci hodně o vánocích vydělají, nýbrž proto, že lidské srdce hodně vydělá. Naučí se totiž své zájmy dělit, naučí se myslit na jiné, vánoční svátky nás učiní po každé trochu lepšími a bližšími pravému ideálu lidství. Těch několik grošů, o které o vánocích vydáme více než jindy, tisíckrát se vynahradí v našem charakteru. Dávání nás šťastně trochu vzdálí od hrozného nepřítelů lásky, od sobectví. Jednou za rok na chvíli myslit na štěstí jiných, nás přivede na cestu milosrdného Samaritána. Naučíme se zdravé lekci, jak se radovat z radosti jiných. Lidstvo by bylo ochuzeno o jeden z největších darů, kdyby přestalo dávat dary o vánocích. Mnozí v tom vidí břímě a chtěli by je odstranit, avšak tím by jen odstranili požehnání Boží od svých dveří. Každý je dost velký sobec, za celý rok každý trochu sesobečtí, proto vánoce přicházejí jako lék vždy včas a zase nás vyléčí z choroby sobectví. Měli bychom být za ně Bohu vděční. Avšak je jedna podmínka radosti z dávání darů. Musíme pohlédnout k prameni Betlémskému, jak tehdy bylo darováno. Musíme činit to, co mudrci činili. Musíme vidět v obdarovaném zástupce Dítěte z Betléma. Dáti a nečekat zase. Dítě z Betléma nemohlo oplatit dar. Mudrci dali nesobecky. Kdo dává s nadějí, nebo dokonce s podmínkou, aby zase vzal, činí to, co publikáni a hříšníci činili za času Pána Ježíše a co činí mnozí jejich následovníci dnes. Mějme na mysli to, co řekl Pán Ježš: »Blahoslavenější jest dáti než bráti.«

Vánoce nám mají být pramenem, odkud nám prýští pro celý rok mnoho požehnání. Nechť neprojdou kolem nás nadarmo! A nezapomeňme hlavně na Živý Pramen,

který v Betlémě byl otevřen před dvěma tisíci lety,
odkud nám vytéká zřídlo věčné přízně. Ej nuž žízniví,
pojdte k tomuto prameni a pijte sobě své duchovní
zdraví!

Pokračování příště

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)